

JILL MANSELL

Kapers op de kust

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Haar ouwe zeur van een verloofde zomaar te laten zitten, had op dat moment een prima idee geleken. Het was alleen jammer, dacht Maxine vier uur later, dat zonder benzine komen te zitten heel wat minder leuk was.

‘Hè toe, doe niet zo krenterig,’ smeekte ze, maar de bedaagde pompbediende bleef onvermurwbaar.

‘Hoor eens,’ herhaalde hij bars, ‘u hebt voor twintig pond benzine in uw auto gegoooid en nu zegt u dat u maar drieënzeventig pence bij u hebt. U hebt geen creditcards, geen cheques en ook geen identiteitspapieren. Dus heb ik geen andere keus dan de politie te bellen.’

Maxines creditcards, huissleutels en cheques lagen in Londen, ergens op de bodem van de Theems. Spinnijdig over de hardvochtige opstelling van de man, vroeg ze zich af hoe de inwoners van Cornwall ooit de reputatie van vriendelijkheid hadden kunnen verwerven. Zij vond het een gemene leugen.

‘Maar ik betaal het u terug, eerlijk waar,’ zei ze op vleiende toon. ‘Dit is te gek. Ik weet niet waarom u me niet wilt vertrouwen...’

De pompbediende had een glazen oog dat in het zonlicht angstaanjagend schitterde. Met zijn bloeddoorlopen goede oog keek hij haar aan, kennelijk ongevoelig voor de charmes van onfortuinlijke blondjes, slaakte een diepe zucht en greep de telefoon.

‘Omdat het zeven uur in de ochtend is,’ antwoordde hij, alsof ze opzettelijk onnozel deed. ‘Omdat u uw benzine niet kunt betalen, en omdat u een bruidsjurk aanhebt.’

Janey Sinclair tuurde uit haar slaapkamer-raam, dat uitkeek op de pittoreske hoofdstraat van Trezale, en voelde zich opgelaten. Ze wist nu al zesentwintig jaar dat haar jongere zusje haar voor schut kon zetten, maar ze was er nog steeds niet aan gewend. En het onbillijkste was, dacht ze slaperig, dat al dat gedoe Maxine nooit scheen te deren.

‘Ssst,’ siste ze, vurig hopen dat haar burenen niet wakker geschreeuwd waren. ‘Wacht maar, ik kom naar beneden.’

‘Breng je portemonnee mee!’ riep Maxine, die lak had aan de burenen. ‘Ik moet twintig pond hebben!’

Wat Maxine werkelijk moest hebben, dacht Janey, was een pak slaag.

‘Oké,’ zei ze, terwijl ze de voordeur opendeed en gelaten van haar zusje naar de man naast haar keek. ‘Ik snap het al. Je gaat ervan door met onze wijkagent en je hebt het geld nodig voor de trouwakte. Tom, weet je wel waar je aan begint? Je vrouw zal woest zijn als ze erachter komt, en mijn zus kan nog geen ei koken.’

Tom Lacey, die werkte bij de gemeentepolitie van Trezale, was tien maanden getrouwd en zijn vrouw kon elk moment bevallen, maar toch stond hij als een schooljongen te blozen van plezier. Janey zuchtte inwendig en wilde dat ze haar mond had gehouden.

Maxine grinnikte alleen maar. ‘Ik heb het hem aangeboden, maar hij heeft voor de eer bedankt.’

Janey trok haar gekreukte geel met witte ochtendjas dicht om zich heen. Dat was ook zoiets van Maxine, ze zag altijd kans om de show te stelen. Want hoewel het nog betrekkelijk vroeg op de zondagmorgen was, was het ook half juli, praktisch het hoogtepunt van het vakantieseizoen. Toeristen, die geen moment van hun kostbare tijd in Cornwall wilden verspillen, liepen al door de hoofdstraat op weg naar het strand, maar bleven toch even

nieuwsgierig staan om het tafereel voor de bloemenwinkel te bekijken. Ze konden niet helemaal begrijpen wat er aan de hand was, maar het leek interessant. Een bruin verbrand jongetje in een witte short en met bootschoenen aan, met een camera om zijn nek, nam zelfs een paar foto's.

‘Waarom draag je eigenlijk een bruidsjurk?’ vroeg Janey, maar wapperde meteen afwijzend met haar handen. Maxine was een kei in dramatische, uitgebreide verklaringen. ‘Nee, laat maar. Hier heb je twintig pond. Kunnen we nu naar binnen gaan of sta je onder arrest?’

Maar Maxine, die het geld uit Janeys hand had gegrist en de opgerolde bankbiljetten in de laag uitgesneden hals van haar jurk had gestopt, gleed alweer op de passagiersplaats van de Panda. ‘Mijn auto staat onder arrest,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Tom moet me eerst even de borgsom laten betalen, maar we zijn over veertig minuten terug. Tom, heb jij net zo'n honger als ik?’

‘Nou...’ Tom, die altijd honger had, lachte schaapachtig.

‘Zie je wel? We rammelen allebei,’ verklaarde Maxine, met een verlangende blik op

de knopjes op het dashboard terwijl ze zich afvroeg hoe je de sirene in werking moest stellen. Toen klikte ze haar veiligheidsgordel dicht, glimlachte stralend naar haar zusje en voegde eraan toe: ‘Maar je moet niet te veel drukte voor mij maken, lieverd. Gebakken eieren met spek is prima.’

Tot zijn verdriet werd Tom weggeroepen om de zaak van de gestolen parasol van het Trezale Bay Hotel te onderzoeken.

‘Toast met Marmite?’ Maxine keek teleurgesteld, maar hapte toch maar in een sneetje. Ze pakte haar volumineuze witte rokken bijeen en plofte neer op een van de smeedijzeren stoeltjes op de kleine zonovergoten patio, schopte haar satijnen schoentjes uit en wriemelde genotvol met haar tenen op de warme flagstones.

‘Waarom trek je niet iets aan dat minder... gekleed is?’

Janey, die een witte short en een zachtgeel topje aanhad, schonk koffie in. ‘Waar is je koffer? In de auto?’

Maxine, die haar eerste snee dik beboterde toast al verorberd had, boog zich naar voren en nam een tweede.

‘Geen geld, geen koffer,’ zei ze schouderophalend. ‘Geen niks! Je zult me iets moeten lenen.’

Janey had zich de hele week op deze zondag verheugd, en nu kon ze al haar plannetjes wel vergeten. Eens echt lekker uitslapen, dacht ze ironisch, en daarna uren van zalig, ongestoord nietsdoen. Maar in plaats daarvan zat ze nu met Maxine opgescheept! ‘Vooruit dan maar,’ zei ze, terwijl Maxine drie volle lepels suiker in haar koffie schepte en een geïnteresseerde wesp wegwuifde. ‘Vertel me dan maar wat er gebeurd is. En je hebt me er veel te vroeg voor wakker gemaakt, dus het mag wel iets bijzonders zijn.’

Tien minuten later moest ze toegeven dat het inderdaad iets bijzonders was. Hoewel drie jaar toneelschool niet bepaald tot een briljante toneelcarrière hadden geleid, verstond Maxine wel de kunst om boeiend te vertellen. Bij het beschrijven van de gebeurtenissen van de avond tevoren deden haar handen, wenkbrauwen – en zelfs haar blote voeten – volop mee.

‘... dus we werden binnen het uur op dat gekostumeerde feest verwacht en die stomme Maurice was straal vergeten me dat te vertel-

len. Nou, Maurice belde dus, zoals gewoonlijk, zijn moeder, en die kwam in een vloek en een zucht opdraven met haar oude bruidsjurk onder haar magere arm. Het is een Schiaparelli, hoe vind je dat? Dus wij kwamen als bruiden-oen-de-bruidegom op dat oersaaië bedrijfsfeest en daar gniffelden ze allemaal als idioten, omdat het idee dat wij ooit zouden trouwen, kennelijk te gek was om los te lopen. En toen besepte ik opeens dat ze gelijk hadden en dat ik geen zin had om de rest van mijn leven het brave bankiersvrouwkje te spelen en met een troep stomvervelende dikdoeners te moeten omgaan. Dus heb ik tegen Maurice gezegd dat het afgelopen was, en toen heb ik die dikdoeners en hun bekakte vrouwen ook precies verteld wat ik van ze dacht. Arme Maurice, dat laatste was voor hem de druppel die de emmer deed overlopen. Dat ik hem had vernederd was niet zo erg, maar dat ik alle directeuren had beledigd, ging te ver. Ik heb hem nog nooit zo kwaad gezien, Janey! Hij sleurde me het hotel uit en riep dat ik zijn moeders ouwe sloffen nog niet waard was, laat staan haar dierbare bruidsjurk! Waarop ik heb geroepen dat hij, omdat hij zo'n oud wijf was, die bruidsjurk dan zelf maar moest dragen!

Toen heb ik hem geschopt omdat hij me niet wilde loslaten, en toen noemde hij mij een verwend, wraakzuchtig, inhalig secreet en gooide mijn avondtasje in de Theems.' Ze zweeg even en besloot treurig: 'Alles zat erin. Mijn fijnste Estée Lauder oogschaduwpalet... álles.'

Alle toast was op. Janey, die zichzelf voorhield dat het er niet toe deed omdat ze toch op dieet was, pakte met beide handen haar kop lauwe koffie op en zei: 'Wat een heldendaad voor Maurice! En wat heb jij toen gedaan?'

'Nou, we waren gelukkig met mijn auto. Mijn sleutels lagen in de rivier, maar ik heb altijd een reservesleutel in het handschoenenkastje en het deurslot aan de bestuurderskant is een lachertje, dat kun je met een haarspeld openmaken. Ik ben in mijn auto gesprongen en weggereden, en heb Maurice als een guppy naar adem happend midden op straat laten staan. Maar ik wist dat ik niet in de flat kon inbreken – die is aan alle kanten van een alarm voorzien – dus ben ik naar de snelweg gereden. Met als enige bezit een tank vol benzine, vond ik dat ik mijn grote zus weleens kon gaan opzoeken.'

Maxine streek breed glimlachend door haar loshangende, goudblonde haar en schudde het naar achteren. 'Ik heb een toevluchts-oord nodig, schat. Noem me maar Quasimodo!'

'Noem me alsjeblieft geen schat,' mopperde Janey, die daar een hekel aan had. 'En zeker geen gróte zus.'

Maar Maxine trok het zich niet aan en leek niet van plan op te stappen. En ondanks het feit dat ze de hele nacht gereden had – van Londen naar Cornwall – leek ze evenmin van plan haar slaap in te halen.

Janey, die veel van haar zusje hield maar vaak hoorndol van haar werd, volgde haar naar boven en zat mistroostig op de rand van het bed terwijl Maxine een aanval op de kleerkast deed. Ze vroeg zich af wat Maxine ooit had gedaan om zo'n slanke taille te verdienen.

'Deze is prima.' Maxine drukte een extra gaatje in de bruine leren riem, klopte goedkeurend op de kaki short maat zesendertig en bewonderde zichzelf in de spiegel. De witte blouse, vakkundig boven de taille geknoopt, deed haar platte bruine middenrif goed uitkomen, en haar donkere ogen schitterden. 'Zo,